

den streng og eklatant Maade, hvis han udøver Vold og personlig Overlast mod en Undergiven, end man dømmer en Civil i et tilsvarende Tilfælde, saa er det en Selsølgge, at man ogsaa for dette spectelle Forhold maa give en særegen Regel, der ganske affondrer sig fra, hvad der i lignende Tilfælde gælder i den borgerlige Lovgivning om, naar § 135 dog ikke skal komme til Anvendelse paa den, der begaar Vold imod en Underordnet. Det kan altsaa slet ikke nytte; at den ærede Drdfører i dette Forhold viser hen til den borgerlige Lovgivning; den passer ikke for de Tilfælde, der forekomme paa dette Omraade. Det er klart, at, naar § 136 netop vil fastsætte Undtagelserne fra den specifik militære Regel i § 135, saa maa den gjøre dette saavel for de større Tilfælde, der bestaa i, at Bedkommende er udsat for voldeligt Angreb, som for de mindre og mildere Tilfælde — hvorom Udvalget vil beholde Forskrifterne —, der bestaa i Forhaanelser og truende Sammenstimlen. Intet af disse Tilfælde kan henvises til Behandling efter § 51, og man kan ikke paa dette Omraade drage en saadan Analogi, som ellers i andre Tilfælde kan drages imellem den militære og den borgerlige Lovgivning.

Magius: Hvad det omtalte Ændringsforslag under Nr. 12 angaar, skal jeg bemærke, hvad det høie Thing vistnok vil være enigt med mig i, at vi i Birkeligheden alle med Hensyn til dette Forhold stræbe hen til det samme Maaal. Forsaavidt der i Lovforslaget, som det nu foreligger, maatte være en Mangel tilstede, saaledes at det ikke tydeligt deri var udtalt, at den Overordnede maa anvende fornøden Magt i det omhandlede Tilfælde, saa tror jeg, at vi alle vilde være enige i Nødvendigheden af, at det kom til at fremtræde deri. Men jeg har ikke haft nogen Tvivl i saa Henseende, da jeg ellers vilde have sørgt for tidligere at faae det Fornødne optaget i § 136 ved et Ændringsforslag. Jeg skal imidlertid indrømme, hvad Mange her i Salen, der ikke ere Jurister, af Diskussionen vistnok vilde være komne til at indse, at det kan være vanskeligt at komme til Erkjendelse af, om en saadan Ting staar eller

ikke staar i et Lovforslag. Jeg har dog, som sagt, troet, at den fornødne Bestemmelse stod i Lovforslaget, og til Bestyrkelse for, at det er vanskeligt at komme til et modsat Resultat, vil jeg anføre, at Generalauditor Scheel, hvis Skarphed med Hensyn til saadanne Spørgsmaal ved mange tidligere Leiligheder er bleven erkjendt her i Salen, ikke tidligere har fundet det fornødent at optage de Ord, hvorom der her er Tale. Jeg kan derfor ikke Andet end sige, at, forsaauidt det ikke er en Nødvendighed gennem Ændringsforslaget under Nr. 12 at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Militære under de angivne Forhold skulle kunne handle paa den Maade, som jeg og vi vel alle anse for rigtigt, saa kan jeg ikke ansete det for hensigtsmæssigt at stemme for Ændringsforslaget, medens jeg ellers maa anse det for rigtigt. Men komme til fuld Klarhed i saa Henseende har jeg ligesaa lidet hidtil kunnet, som jeg ser, selve Juristerne indbyrdes kunne komme dertil for Dieblicket.

Rosenørn-Teilmann: Ja, jeg finder mig dog opfordret til at tilraade det ærede Medlem, der nu satte sig, at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 12, thi jeg tror ikke, at det, som han ønsker der skal staa i Loven, vil komme til at staa i den, hvis ikke det nævnte Ændringsforslag vedtages. Jeg tror i det Mindste ikke, at Reglerne om Nødværge ville være tilstrækkelige med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvori jeg antager, at en Officeer oftest vil være nødt til at slaa til. Jeg tror saaledes, at, naar en Menig reiser Haanden imod ham og truer ham, saa maa han kunne slaa til, men det er en Nødværgeret, som ganske vist ikke er given ham efter den borgerlige Straffelov.

Da ikke flere begjerede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag af Krigsministeren under Nr. 12 til § 136:

Efter „Undermand“ indskydes i 2den Linie: „enten for at afværge et voldeligt Angreb af ham eller“.

forkastedes med 21 Stemmer mod 13.